

άσπρόμουντος επίθ. Σῦρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ μουντός.

Ὁ ἔχων λευκὸν πρόσωπον μετὰ μελανῶν στιγμάτων, ἐπὶ προβάτων: Ἀσπρόμουντο ἀρνί.

άσπρομουρξά ἡ, Κύθν. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἄσπρομουρξά Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.) ἄσπρομουρξά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπρόμουρο.

Τὸ δένδρον μορέα ἢ λευκὴ (morus alba) τοῦ γένους τῆς μορέας (morus) τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (urticaceae). Συνών. ἄσπροσυκαμινξά, συκαμινξά. [**]

άσπρομούρης επίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

Ὁ ἔχων τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου λευκόν, ἐπὶ αἰγῶν, ἀγελάδων καὶ φορβάδων: Ἀσπρομούρα ἀγελάδα - φοράδα Κρήτ. Συνών. ἄσπρομούτσουρος 1.

άσπρόμουρο τό, ἑνιαχ. ἄσπρόμουρον Σάμ. κ.ά. ἄσπρόμορον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μοῦρο.

Λευκὸν μόρον.

άσπρομουστακιάζω ἑνιαχ. ἄσπρομουστατιάω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι.

Λευκαίνομαι τὸν μύστακα.

άσπρομούστακος επίθ. πολλαχ. ἄσπρομούστακος βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι.

Ὁ ἔχων λευκὸν μύστακα. Ἀντίθ. μαυρομούστακος.

άσπρομουτσουνιάζω Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μούτσουνο.

Μεταφ. εὐδοκιμῶ περὶ τὴν διεξαγωγὴν ἔργου τινός, ἰδίᾳ εἰς τὴν φιλοξενίαν. Πβ. ἄσπροπροσωπιάζω.

άσπρομούτσουρος επίθ. πολλαχ. ἄσπρομούτσο'ρους πολλαχ. βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μούτσουνο.

1) Ὁ λευκοπρόσωπος, συνήθως ἐπὶ ζώων τῶν ὁποίων τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου εἶναι λευκόν: Ἀσπρομούτσουνο πρόβατο πολλαχ. Ἀσπρομούτσουνον βούδιον Κύπρ. Συνών. ἄσπρομούρης. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἢ ὁ ἀναδεικνυόμενος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀμεμπτος ἑνιαχ.: Βγήκε ἄσπρομούτσουρος Κρήτ. Συνών. ἄσπροκάτξης 2, ἄσπροκούτελος 2, ἄσπροπρόσωπος 2.

άσπρομπάμπας επίθ. ἀμάρτ. ἄσπρομπάδακος Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μπάμπας.

Λευκὸς ὡς ὁ βάμβαξ: Ἀσμ.

Πάμπια καραγιόζα, | χήνα ἄσπρομπάδακη.

άσπρόμπαρτζος επίθ. ἀμάρτ. ἄσπρονόβαρζους Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ μπάρτζος.

Ὁ ἔχων κοκκινωπὸν καὶ λευκὸν τρίχωμα, ἐπὶ αἰγῶν: Αἶγα ἄσπρονόβαρζ'.

άσπρόμυδο τό, Ἡπ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μύδι.

Εἶδος ὀστρείδιου.

άσπρόμυγα ἡ, Ἀθῆν. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μυγα.

1) Ἡ μυῖα ἢ προσβάλλουσα τὰς ἐλαιάς Παξ.: Πλακώ-

σανε οἱ ἄσπρόμυγες τοῖς ἐλαιῇς. 2) Μεταφ. καὶ μᾶλλον πεπαισμένως ἢ νιφὰς τῆς χιόνος Ἀθῆν.: Σήμερα πέφτουν ἄσπρόμυγες.

άσπρομυτάδα ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρομουτ-τά Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρομύτης καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Λευκὸν σημεῖον ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ προσώπου, ἐπὶ ζώων: Ἐχει ἄσπρομουτ-τάν τὸ ζῶν.

άσπρομύτης επίθ. πολλαχ. ἄσπρομύτ'ς Ἡπ. (Ἰωάνν.) κ.ά. ἄσπρομύτ-της Σύμ. ἄσπρομούτ-της Ρόδ. ἄσπρόμυτος ἑνιαχ. ἄσπρόμ'τους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

1) Ὁ ἔχων λευκὴν τὴν ρίνα ἢ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ προσώπου, λευκόρρινος, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἀσπρόμ'του πρόβατο Λέσβ. Ἀσπρομούτ-τα αἰλαιὰ (ἀγελάς) Ρόδ. Ἀσπρομούτ-τικον ἄλλο αὐτόθ. 2) Ὁ ἔχων τὴν ἄκραν λευκὴν ἑνιαχ.: Ἀσπρομύτης βασιλικὸς (ποικιλία τοῦ φυτοῦ) Ἰων. (Κρήν.) Ἀσπρομύτικα ραπανάκια ἑνιαχ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λεξ. Μ'Εγκυκλ. 3) Οὐσ., ἔντομον θερινόν, εἶδος οἴστρου Ἡπ. (Ἰωάνν.)

άσπρομύτιασμα τό, ἀμάρτ. ἄσπρομυτίασμα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄσπρομυτιῶ.

Τὸ νὰ λευκαίνεται τι εἰς τὸ ἄκρον, ἐπὶ ἐξανθημάτων διατυθηθέντων εἰς τὴν κορυφήν.

άσπρομυτιῶ ἀμάρτ. ἄσπρομυτιῶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Λευκαίνομαι κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπὶ ἐξανθημάτων διατυθηθέντων εἰς τὴν κορυφήν, τὴν μύτιν.

άσπρονέρι τό, ἀμάρτ. ἄσπρονέρ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. νερό.

Ὑδωρ ἀναβλύζον ἀπὸ ἀσβεστόχωμα καὶ λευκάζον.

άσπρόντυμα τό, ἄσπροέντυμα ΔΣολωμ. 205 ἄσπρόντυμα Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ντύμα.

1) Λευκὸν ἔνδυμα ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀσπροεντύματα, γέλια καὶ κρότοι,

ὅλοι οἱ δρόμοι γιομάτοι χαρά.

2) Λευκὸν περικάλυμμα ἐπίπλων κττ. Ἀθῆν.

άσπροντύνω Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἄσπροεντυμένος Ζάκ. — ΔΣολωμ. 179 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἄσπροντυμένος σύνθηθ. ἄσπροντυμένους βόρ. ιδιώμ. ἄσπροαυμένος πολλαχ. ἄσπροαυμένους πολλαχ. βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπρο, δι' ὃ ἰδ. ἄσπρος, καὶ τοῦ ρ. ντύνω.

Ἐνδύω μὲ λευκὰ ἐνδύματα ἐνθ' ἄν.: Νύφη ἄσπροντυμένη. Παιδάκι ἄσπροντυμένο σύνθηθ. Πάγει καὶ βλέπ' ποῦ χόρευναν ἔμορφες ἄσπροντυμένες νεράιδες (ἐκ παραδ.) Θράκ. || Φρ. Νὰ σ' ἄσπροντύσ' ἡ μάνα σου! (νὰ σὲ σαβανώσῃ! ἀρά) Ἀθῆν. Πάντα ἄσπροντυμένους νά 'σι! (εὐχή, ἥτοι νὰ μὴ δοκιμάσῃς πένθος) Στερελλ. (Ἀράχ.) || Ποίημ.

Ποιὰ εἶναι τοῖτ' | ποῦ κατεβαίνει

ἄσπροεντυμένη | ὅχ τὸ βουνό;

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

Ἀχ, πότε, μάνα μας γλυκειά, τὴν τρυφερὴ ἀγκαλιά σου

ἄσπροντυμένη, ἐλεύθερη, μάνα, 'ς ἐμᾶς θ' ἀνοίξης;

ΚΚρυστάλλ. Ἐργα 1,146.

άσπροξάκι τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Τὸ φυτόν ἀγριμόνιον τὸ Εὐπατόριον (agrimonia Eupatoria) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae), τὸ Εὐπά-

τόριον τοῦ Διοσκορ. (4, 41). Συνών. ἀγριμόνις (ἐνθα ἐσφαλμένως ἐτυπώθη ἀσπροζάκι), φονόχορτο. [**]

άσπρόξινος ἐπίθ. Φολέγ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ ξινός.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρώμα καὶ ὄξινον γεῦσιν, ἐπὶ σύκων: Ἀσπρόξινα οὔκα.

άσπρόξυλο τό, σύνθη. ἄσπρόξ'λον βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. ξύλο.

Τὸ ξύλον τοῦ δηλητηρίου δένδρου εὐωνύμου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ (eponymus Euroraeus) τοῦ γένους τοῦ εὐωνύμου (eponymus) τῆς τάξεως τῶν κηλαστρωιδῶν (celastraceae) ἐν χρήσει εἰς τὴν ἐπιπλοποιῖαν. [**]

άσπροουράδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροράδης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. οὐράδι.

Ὁ ἔχων λευκὴν οὐράν, συνήθως τὸ θηλ. ἐπὶ αἰγῶν: Ἀσπροράδα αἶγα. Συνών. ἀσπροοῦρης 1, ἀσπροοῦρικός.

άσπροούρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροούρης Κύπρ. ἄσπροούρης Κίμωλ. Θηλ. ἄσπροούρα ἐνιαχ. ἄσπροούρα Εὐβ. (Στρόπον.) ἄσπροούρα Πελοπν. (Μάν.) — ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 337 ἄσπροούρα Ἡπ. ἄσπροούρου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄσπρόριμα Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. οὐρά.

1) Ἀσπροοῦράδης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροοῦρα προβατῖνα Στρόπον. Ἀσπροοῦρον γίδα Αἰτωλ. || Ποίημ. Κ' ἡ στριφοκέρα ἡ λαμπρομάτα | κ' ἡ ἄσπροούρα ἡ παρδαλὴ | αὐτὴ ποῦ φεύγει ἀπὸ τῆς στράτας | μὲ τὸ γαλάζιο χαίμαλι ΖΠαπαντ. ἐνθ' ἄν. 2) Οὐς., εἶδος ἀετοῦ τοῦ γένους τῶν ἱερακιδῶν (falconidae) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (raptaces), ὁ τῶν ἀρχαίων πύγαργος Κίμωλ.: Ὁ ἄσπροούρης τὸ 'πηρε' εἰς τὰ ποδάκια του τὸ παιδί.

άσπροούρικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροοῦρ'κους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. ἀσπροοῦρ'κο τοῦ ἐπιθ. ἄσπροούρης.

Ἀσπροοῦράδης, ὁ ἰδ.

άσπρόπαγος ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πάγος.

Λεπτὸς ὡς δρόσος πάγος προμηνύων βροχὴν. Συνών. ἄσπρόπαχνη.

άσπροπάλατο ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἄσπροπέλατο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παλάτι, παρ' ὁ καὶ πελάτι.

Τὸ λευκὸν ὡς ἀνάκτορον: Ἀσμ.

Ἀστραπ' ὁ Θεὸς καὶ βρόντησε | καὶ ἀστροπελέκι ἔρριξε εἰς τὰ σπύτα τὰ προσηλιακά, | εἰς τὰ σπύτα τ' ἀσπροπέλατα.

άσπροπαννγιασμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ παννγιασμένος μετοχ. τοῦ ρ. παννιάζω.

Ὁ μὴ ροδόχρους ἀλλὰ πρὸς τὸ λευκὸν κλίνων, ἐπὶ ἀτελῶς ἐψημένου ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροπαννγιασμένο ψωμί Λακων.

άσπροπαπούλλα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παπούλλα.

Ὁ πρῶτος φυλλοφόρος βλαστὸς τῆς ποικιλίας πίσου τοῦ ἡμέρου (pisum sativum) τῆς κοινῶς ὀνομαζομένης ἀρακάς τρωγόμενος ὁμῶς ὡς σαλάτα.

άσπροπαρδαλός ἐπίθ. Μύκ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ παρδαλός.

Ὁ μελανόπτερος μετὰ λευκῶν στιγμάτων, συνήθως ἐπὶ ὄρνιθος.

άσπροπατάτα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πατάτα.

Εἶδος σταφυλῆς μὲ λευκὰς ράγας.

άσπρόπατος ἐπίθ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πάτος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ ἀρχικὸν χρώμα εἶναι λευκόν: Ἀσπρόπατο φύλλο.

άσπροπατῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Κλίνω πρὸς τὸ λευκὸν χρώμα, εἶμαι ὑπόλευκος: Ἐτούτη ἡ ὄχρα τοῦ φουστιανοῦ ἀσπροπατῆ (ὄχρα=χροιά). Συνών. ἀσπροφένω.

άσπρόπαχνη ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρόπαχνη Πελοπν. (Μεσσίν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. παχνη.

Ἀσπρόπαγος, ὁ ἰδ.

άσπροπέδικλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροπέικλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πέδικλος.

Ὁ φορῶν τρόπον τινὰ λευκὰς πέδας, δηλ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα σχηματίζει λευκὴν ταινίαν εἰς τὸ ἄνωθεν τῶν ὀπλῶν μέρος τοῦ ποδός, ἐπὶ ἵππων. Πβ. ἀσπροπέδουλος.

άσπροπέδουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσπροπέουλος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πεδούλι.

Ὁ φορῶν οἶονεῖ λευκὰς περικνημίδας, ἥτοι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα τῶν ποδῶν εἶναι λευκόν, ἐπὶ τράγου. Συνών. ἀσπροτσαγκᾶτος. Πβ. ἀσπροπέδικλος.

άσπροπετεινάριν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετεινάρι.

Ἀσπροπετεινός, ὁ ἰδ.

άσπροπετεινός ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετεινός.

Ὁ λευκὸς τὸ πτίλωμα ἀλέκτωρ. Συνών. ἀσπροπετεινάριν.

άσπρόπετρα ἡ, κοιν. ἄσπρόπιτρα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πέτρα.

Λευκὸς λίθος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

άσπροπέτσης ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. Θηλ. ἀσπροπέτσεινα Πόντ. (Κερασ.) Οὐδ. ἀσπροπέταιν Πόντ. (Κερασ.) ἀσπροπέταινον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετσί.

Ὁ ἔχων λευκὸν δέρμα.

άσπροπετσῶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐς. πετσί.

Λευκαίνομαι τὸ δέρμα, συνήθως ἐπὶ ἐπουλουμένης πληγῆς.

άσπροπήλι τό, ἀμάρτ. ἄσπροπήλ' Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσπρόπηλος.

Λευκὴ λιπώδης ἄργιλλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρόγλινα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀσπροπήλι καὶ Ἀσπρόπηλο Ζάκ.

άσπροπηλιά ἡ, Κάμπ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ. ἀσπροπουλιά Πελοπν. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀσπροπ'λιά Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσπρόπηλος.

Ἀσπροπήλι, ὁ ἰδ. Καὶ τοπων. Ἀσπροπηλιές Ρόδ.

